

Тя падна на колене, ~~и~~ вдигна оплетените си пръсти към челото, затвори очи и горещо позова:

"Боже! Боже на силите! Чуи ме! Срази! дъждите и клеветниците! Срази ги като мълнии в нечакан час... Отплати за мъката ми и гнева ми.... Боже, който всичко виждаш и всичко знаеш и всичко можеш, спаси ме! Тя изведнъж сведе глава ~~жжжжж~~ и ничком залепи чело до земята, замря. Глухи, нечути хълцания разтърваха нежните и птешки, сълзи изгориха ~~жжжжж~~ клеветниците и, стиснати в безкрайна, смъртна печал, животът беше страшен и жесток, хората бяха зли и безмилостни. Като отбрулен лист се взеде тя в грозния вихър, който не знаеше къде де я отнесе...

Прости им, прости им шептеше нещо в нея, до ~~с~~еднадесет пъти ги бе учил епископ Улфила... Ала болката и гневът върхлитаха като помитата буря и изпълваха сърцето с мълнии урагана... ~~Н~~акази ги, накази ги...

Сай. Съвсем сам. Той бе отхвърлил дръзкото предложение на Теодоси, на "приятелят" Теодоси - да изостави бунтовните народни маси и да приеме висок сан в Константинопол. Старите му другари го гледаха с нескрито алорадство, а новите го изоставяха с гузно лицемерие. Те слушаха сега отровните навети на свод "приятел", който майсторски ги дъстеше в опасни пътеки на адчност и измамна отрова. С пари, жени и ласкателство си служеше Теодоси и рушеше вярната дружба между народните водачи. Един по един падаха най-неподкупните, най-честните... Вече останал само той - Виталиан. Потомъкът на Рабокент, правнукът на Витис, почувствувал да гори в гилите му старата гора тракийска кръв, която се бе пролила в устоите на Хемуса, но не бе склочила чело в робски дл.